

РЕШЕНИЕ

№ 178

гр. Ловеч, 16.10.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ЛОВЕЧ, III СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и първи септември през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА**

Членове: **ПОЛЯ ДАНКОВА**
ПЛАМЕН ПЕНОВ

при участието на секретаря **Ц.А БАЕВА**
като разгледа докладваното от **ЕВГЕНИЯ ПАВЛОВА** Въззивно гражданско дело № 20224300500089 по описа за 2022 година
и за да се произнесе съобрази:

Производството е по чл.258 и сл. от ГПК.

Постъпила е жалба от „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТЪМНТ БГ“, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление : гр. С.,бул.“*****“ № 21, Бизнес център „***- 6“,ет.2, чрез пълномощника **З. Н. Д.** – член на Съвета на директорите, упълномощена от Б.А.Р. и Т.Я. – в качеството им на представляващи дружеството, чрез пълномощника си юрисконсулт **Н. Г. В.**, преупълномощена от **З. Н. Д.** срещу Решение № 260122/08.12.2021г., постановено по гр.д.№869/2021г.на РС-Троян. Счита решението за неправилно и необосновано,постановено в противоречие с практиката на ВКС и съдилищата.

Сочи, че депозираната жалба е подадена от лице, притежаващо процесуална легитимация. Изтъква, че в обжалваното решение неправилно е било прието, че Тълкувателно решение № 2/26.06.2015г. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК следва да се прилага във връзка със спирането и прекъсването на давността по време на висящото изпълнително дело № 359/2013 г. по описа на ЧСИ Росица Апостолова, поради което съдът е формирал извод, че давността за процесното вземане е изтекла преди образуването на изпълнително дело № 386/2020 г. по описа на ЧСИ Румен Димитров.

Твърди, че първоинстанционният състав не е приложил постановките, закрепени в действащото към онзи момент Постановление № 3/18.11.1980 г. по гр. дело № 3/1980 г. на Пленума на ВС, по - късно отменено с постановеното Тълкувателно решение № 2 / 26.06.

2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС, а съдът е отчел действието единствено на Тълкувателно решение № 2 от 26 юни 2015 г. по тълкувателно дело № 2/2013 г., ОСГТК на ВКС. В тази връзка твърди, че до 26 юни 2015 г., Постановление № 3/18.11.1980г. е било в сила и респективно се е прилагало, като правните последици от обявяването му за изгубило действие значение, счита, че могат да настъпят само занапред, но не и за юридически факти, настъпили преди това. Твърди, че разбирането, че давност не е текла съответства на установената съдебна практика на Върховния касационен съд, така и на окръжните съдилища, както и на практиката на ЕСПЧ по приложението на чл. 6, пар. 1 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи /КЗПЧОС/, обективизирана в Решение от 19.02.2013 г. по дело П.П. срещу Б./жалба № 2834/2006 г./ и в Решение от 10.01.2019 г. по дело Вълкова срещу Б. /жалба №48149/2009 г./. Според последната, при аналогични хипотези на нови тълкувателни решения на ВКС/ТР № 1/04.02.2005 г. на ОСГТК на ВКС/, отменящи стари ППВС /ППВС № 4/1964 г./ и придаващи различно задължително тълкуване на една и съща правна норма, да се придаде обратно действие на новия тълкувателен акт означава да се наруши правото на ефективен достъп до съд, прокламирано в чл. 6, пар. 1 КЗПЧОС. Цитира и практика на ВКС. Обобщава, че в описаните актове се приема, че до постановяването на Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС по тълкувателно дело № 2/2013 г. на ОСГТК, приложимата задължителна съдебна практика, с която правните субекти е следвало да се съобразяват е Постановление № 3/18.11.1980г., както и че следва да се има предвид, че от момента на приемане на тълкувателната разпоредба, тълкувателните актове, които постановява върховната съдебна инстанция имат обратно действие, но не и в хипотезата, когато спрямо същата тълкувателна разпоредба вече е било постановено задължително тълкуване, а същото впоследствие се изменя с ново тълкувателно решение.

Изтъква, че доколкото тълкувателната практика има задължителен характер, правните субекти следва да се съобразяват с действащото тълкуване към момента на извършване на съответните процесуални действия. Сочи, че правният въпрос за съотношението при прилагането на Постановление № 3/18.11.1980 г. и Тълкувателно решение № 2/26.06.2015 г. на ВКС по тълк. д. № 2/2013 г. на ОСГТК е изяснен в Решение № 170/17.09.2018 г. на ВКС по гр. д. № 2382/2017 г. на IV г. о., или по-точно въпросът във връзка със спиране и прекъсване на давността в изпълнителното производство. Изтъква, че в посоченото решение, *се* извежда констатацията, че не е налице законова регламентация относно момента, от който започват да действат тълкувателните актове на ОС на ВКС, както и че тълкувателните ППВС и ТР не могат да бъдат прилагани от съдилищата, преди същите да бъдат постановени и обявени по съответния за това ред, като респективно тълкувателните ППВС и ТР не съществуват самостоятелно и следва да бъдат прилагани само във връзка с прилагането на тълкуваната от тях правна норма. Сочи, че в тази връзка на първоначално приетите тълкувателни ППВС и ТР се придава обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, като се счита, че тя още тогава е имала съдържанието, което впоследствие е изразено в тълкувателните актове. Изтъква обаче, че в правния мир се създава такава хипотеза, която да наложи постановяване на последващ тълкувателен акт и респективно самото постановяване да не се отнася само за първоначално тълкуване на дадена правна норма, като такава необходимост може да възникне при промяна в тълкуваната норма или свързани с нея други правни норми, както и в самите общественно-икономически условия, които правят неприложимо вече даденото

тълкуване или несъотносимо към действителния смисъл на закона. Твърди, че в този смисъл е възможно да бъде изоставено вече даденото тълкуване и да бъде възприето ново такова, като се постанови нов тълкувателен акт и респективно да възникне въпросът от кой момент действия даденото с новия тълкувателен акт тълкуване на правната норма. Изтъква че, дадените с тълкувателните актове тълкувания на правната норма са задължителни за съответните органи и същите следва да я прилагат в смисъла посочен в тези актове, като това задължение следва да отпадне едва с отмяната на съответните актове. От друга страна, разпоредбите, уреждащи задължителната сила на тълкувателните актове, не предвиждат такова задължително действие на същите по отношение на другите правни субекти извън посочените в тях. Сочи, че последните, могат да изискват от съответния орган, макар да не са адресати на съответния акт, да съобрази решението си с тях, в случай, че това не бъде направено, те имат възможността да оспорват взетите от съответните органи решения по установения за това ред, като обаче не могат да изискват от тези органи да съобразяват действията си с бъдещи тълкувателни актове, нито пък самите органи могат да прилагат последните преди те да са постановени. Изтъква, че като следствие от това, е разбирането, че последващите тълкувателни решения нямат както първоначалните такива обратно действие и тяхното прилагане започва от момента, в който са постановени и обявени по съответния ред, като в този случай решението, с което се постановява тълкувателен акт се състои от две части, като с първата от тях се дава новото тълкуване на правната норма, а във втората следва да се обяви за загубил сила предшестващия тълкувателен акт, а от това следва, че предшестващият тълкувателен акт престава да се прилага от момента на постановяване на новото тълкувателно решение и съответните органи следва да прилагат установеното с новото Тълкувателно решение тълкуване на правната норма, по случаите които са от тяхната компетентност и когато въпросът е отнесен за разрешаване до тях, именно след приемането на новото ТР или по такива случаи, които са били заварени към този момент.

Сочи, че в тези случаи, ако преди постановяване на новото ТР са се осъществили факти, които са от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, то тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС или ТР, което е било действащо към момента на настъпването на последиците, тъй като в противен случай ще се придаде същинско обратно действие на новото ТР, което е недопустимо и съгласно чл. 14 ЗНА се предвижда само по изключение и то въз основа на изрична разпоредба за това. Твърди, че в някои случаи прилагането на новото тълкуване би довело до настъпване на неблагоприятни последици за една от страните в правоотношението, каквито не биха настъпили в случаите, когато се прилага тълкуването, дадено с предшестващото ТР.

Твърди, че извършената с т. 10 ТР N3 2/26.06.2015 г. по тълк. дело № 2/2013 г. на ОСГТК на ВКС отмяна на ППВС N9 3/18.11.1980 г., поражда действие от датата на обявяване на тълкувателното решение - 26.06.2015г, като твърди, че изложените съждения на първоинстанционния състав са е противоречие и с още едно постановено решение на Върховния касационен съд, а именно- Решение №252/17.02.2020 по дело №1609/2019 на ВКС, III г.о., според което, върховната инстанция приема принципното становище, "че когато се касае до първоначално приети тълкувателни решения и постановления, те имат обратно действие и даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, като се счита, че тя още тогава е имала съдържанието, посочено в тълкувателните актове. Възможно е след издаването на първоначалния тълкувателен акт да настъпи промяна в тълкуваната норма или свързана с нея други правни норми, или в обществено-икономическите условия, които да правят вече даденото тълкуване

неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона. В тези случаи при постановяването на нов тълкувателен акт, с който се изоставя предходното тълкуване на същата правна норма и се възприема различно тълкуване, последващото тълкувателно решение няма подобно на първоначалното обратно действие, а се прилага от момента, в който е постановено и обявено по съответния ред".

Изтъква, че описаните съждения са във връзка с настъпване на обстоятелствата за прекратяване въз основа на реализиране на хипотезата по чл. 433, ал. 1, т. 8 ГПК и респ. зачитане на обстоятелствата за прекъсване на давността в хипотезата на чл. 116 ЗЗД. Крайният извод е за приложимост на ППВС № 3/1980 г., дори и при настъпване на гореописаните обстоятелства преди приемане на ТР № 2/26.06.2015 г. на ВКС, ОСГТК. Гореизложеното противоречи на разбирането на първоинстанционния състав на Районен съд - Троян.Сочи, че в настоящия случай би следвало, поради наличието на висящо към онзи момент изпълнително производство по изпълнително дело № 359/2013 г., да се приложи ППВС № 3/18.11.1980 г. и да бъде прието, че от образуването на изпълнителното дело през 2013 г. до приемането на ТР № 2/26.06.2015 г. постановено по тълкувателно дело № 2/2013 година на ОСГТК на ВКС, с което е отменено цитираното постановление, давност относно процесното вземане не е текла, тъй като в периода е било налично висящо изпълнително дело, а тълкувателното решение действа за в бъдеще, а в следствие на това, петгодишният период за изтичането на погасителната давност би бил 26.06.2015 г. - 26.08.2020 г., след като бъде взето предвид обявеното в страната двумесечно извънредно положение, по време на което погасителната давност беше спряна, въз основа на Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, и в който период, ако изпълнителни действия за прекъсване на давността не бяха предприемани, погасителната давност относно вземането е следвало да се приеме, че е изтекла. Твърди, че от представените по делото доказателства, в периода след 26.06.2015 г. са предприемани изпълнителни действия във връзка и с новообразуването на 26.06.2020 г. изп. дело № 386/2020 г. по описа на ЧСИ Румен Димитров.

Твърди, че дори самото възлагане на правомощията по чл.18 от ЗЧСИ в депозирана молба за образуване на изпълнително дело № 386/2020 г. прекъсва погасителната давност за вземането, тъй като съгласно Тълкувателно Решение от 26.06.2015 г. по ТД № 2/2013 г на ОСГТК на ВКС „...*е нередовна молбата за изпълнение (освен при наличието на възлагане по чл. 18 ЗЧСИ), в която взискателят не е посочил изпълнителен способ (чл. 426, ал. 2 ГПК) и такава молба подлежи на връщане съгласно чл. 426, ал. 3 вр. чл. 129 ГПК. Ако молбата за изпълнение е върната, с нея не е прекъсната давността, също както с върнатата искова молба не е прекъсната давността.*” По аргумент на противното, следва да заключим, че молбата за инициране на изпълнително производство, с която се възлагат правата по чл. 18 ЗЧСИ е редовна и води до прекъсване на теклата до момента погасителна давност. В този смисъл се позовава на Решение от 19.01.2021 г. на СГС, което цитира. С оглед изложеното сочи, че след като погасителната давност е започнала да тече след постановяването на ТР № 2/26.06.2015 г., а молбата за образуване на изпълнително дело е

била депозирана в кантората на ЧСИ Румен Димитров на 26.06.2020 г., което е довело до прекъсване на давността, то същата не е изтекла нито към момента на образуване на изпълнителното дело, нито към момента на образуване на исковото производство, като изтъква постановени от Окръжен съд-Ловеч решения. Изтъква, че следва да се направи и категорично разграничение между перемпционния и давностния срок, като точно такова разрешение дава едно от последните постановени по тази тема Решение № 37 от 24.02.2021 г. на ВКС по гр. д. № 1747/2020 г., IV г. о., ГК, докладчик председателят Борислав Белазелков, в което е прието, че „Когато по изпълнителното дело е направено искане за нов способ, след като перемпцията е настъпила, съдебният изпълнител не може да откаже да изпълни искания нов способ - той дължи подчинение на представения и намиращ се все още у него изпълнителен лист. Единствената правна последица от настъпилата вече перемпция е, че съдебният изпълнител следва да образува новото искане в ново - отделно изпълнително дело, тъй като старото е прекратено по право. Новото искане на свой ред прекъсва давността независимо от това дали съдебният изпълнител го е образувал в ново дело или не е образувал ново дело; във всички случаи той е длъжен да приложи искания изпълнителен способ. Необразуването на ново изпълнително дело с нищо не вреди на кредитора нито ползва или вреди на длъжника. То може да бъде квалифицирано като дисциплинарно нарушение на съдебния изпълнител, само доколкото не е събрана дължимата авансова такса за образуване на отделното дело и с това са нарушени канцеларските правила по воденото на изпълнителните дела."

Изтъква, че категорично се заявява, че „Перемпцията е без правно значение за прекъсването на давността. Тя е имала значение при действието на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, тъй като до обявяването му за изгубило сила новата давност е започвала да тече от прекратяването на изпълнителното дело и гражданите, съдът и всички други държавни органи са били длъжни да съобразяват поведението си с него." Сочи, че в настоящия случай именно част от спора е дали е настъпила перемпция по делото през 2016 г., което е след отмяната на Постановление № 3/1980 г. на Пленума на Върховния съд, че решаващ състав на ВКС постановява, че „Както е посочено по-горе, насочването на изпълнението чрез налагане на заповест или възбрана прекъсва давността, като за перемпцията и необходимостта от образуването на ново дело значение има също, кога е направено искането (в случая то е преди изтичането на срока за перемпция). Но дори изпълнителното дело да е било перемирано, необразуването на новото искане в отделно дело няма значение за прекъсването на давност. Обобщава, че първоинстанционният състав на РС-Троян неправилно е приел, че давността относно процесните вземания е изтекла В условията на евентуалност, в случай на възлагане разноските в производството в тежест на ответника, прави възражение за прекомерност на основание чл. 78, ал. 5 от ГПК.

По изложените съображения, моли да се отмени обжалваното решение и отхвърли предявения срещу него иск, със законните последици.

Прави особено искане, като моли съда да укаже на насрещната страна предоставяне на банкова сметка, по която следва да се преведат евентуално присъдените разноски с оглед изхода на спора, като представя и банкова сметка на дружеството – ответник по иска.

Постъпил е отговор по реда на чл.263 от ГПК от С. С., чрез адв. Ц. А.-АК-Ловеч.

Счита, че са налице основанията за спиране на производството на основание чл. 229, ал.1, т.4 от ГПК, с оглед образувано пред ВКС производство по реда на чл. 47, ал.2 и чл. 42, ал.1, т.2 и т.4 от ЗМТА, с които ответникът е поискал прогласяване нищожността на арбитражно решение № 786/19.03.2010г., с което същия е бил осъден по арбитражно дело № 786/2010г. по описа на арбитър Б.Г. да заплати сума в полза на „Профи Кредит Б.“ЕООД, ЕИК 175074752, и чието вземане впоследствие е цедирано в полза на „Кредит Инкасо инвестмънт БГ“ ЕАД, за което е възразено, че длъжникът не е уведомяван. Счита, че решението на ВКС по делото безспорно има значение за решаването на настоящия исков процес.

Твърди, че въззивната жалба изцяло е неоснователна, решението на РС-Троян е правилно и законосъобразно, като счита, че задължението му е погасено по давност. Твърди, че правилно РС-Троян е установил, че въззиваемата страна не дължи плащане на задължението. Процесуалният представител изтъква, че по делото е установено, че до образуване на изпълнителното дело от ЧСИ Румен Димитров, ответникът С. С. не е получавала никакви документи в продължение на десет години, като документи не са й връчвани при отказ, не е назначен особен представител и изобщо не е правен опит такива документи да и бъдат изпратени, за да узнае за воденото срещу нея производство-арбитражно пред арбитражен съд, гражданско, пред СГС за издаване на изпълнителен лист и изпълнително от ЧСИ Росица Апостолова.

С оглед изложеното моли съда да потвърди решението на първоинстанционния съд като правилно и законосъобразно. Прави искане за присъждане на разноски за това производство.

При проверка на постъпилата въззивна жалба съдът намира, че е допустима-подадена е в срок и от легитимирано лице с правен интерес. Своевременно е подаден и отговорът на въззивната жалба.

Страните нямат искания за допускане на нови доказателства.

В съдебно заседание за въззивника не се явява представител. С писмена молба моли делото да се гледа в тяхно отсъствие, като моли въззивната жалба да бъде уважена, решението на ТРС отменено, а в случай, че жалбата бъде отхвърлена прави възразение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на противната страна.

Въззиваемата се представлява от едв. Цв.А., който оспорва въззивната жалба и моли решението на ТРС да бъде потвърдено като правилно, въпреки решението на ВКС, което не споделя.

От събраните по гр.д.№869/20 г. на ТРС доказателства, от обясненията на страните в съдебно заседание от всички тези доказателства, преценени поотделно и в тяхната взаимна връзка и обусловеност съдът приема за установено следното от фактическа страна:

Решението на съда е съобщено на въззивника на 16.12.2021 г., а въззивната жалба е подадена на 29.12.21 г т.е. в законоустановения срок, от съответно пълномощник на страна с правен интерес, допустима е и делото следва да и следва да бъде разгледана по същество.

Съдът констатира, че е постановено валидно и допустимо съдебно решение от 8.12.2021 г. на ТРС по гр.д.№869/20 г. и при това положение следва да се обсъди неговата

правилност в какъвто смисъл са и оплакванията във въззивната жалба.

От представеното на л.272 от дело №869/20 г. арбитражно решение №786/19.03.2010 г. на арбитър Б.Г. се установява, че С. С. С. ЕГН ***** с постоянен адрес гр.Троян ул.“К.“ №26 е осъдена да заплати на „Профи Кредит Б.“ ЕООД с адрес гр.С. бул.“Б.“ №49 бл.53Е вх.В сумата от 3448,51 лв. ведно със законната лихва от постановяване на съдебното решение до окончателното погасяване на задължението, както и сумата 90 лв. разноси по арбитражното решение. Посочено е, че решението е окончателно.

На база влязлото в законна сила арбитражно решение СГС по т.д.№6420/12 г е издал на 20.11.2012 г. изпълнителен лист за сумата от 3448,51 лв. и 90 лв. разноси по арбитражното производство./л.10 от делото/

На 21.01.2013 г. на база разпореждане от 19.11.2012 г. по т.д.№6420/12 г. е издаден изпълнителен лист за сумата от 50 лв. и сумата 346,91 лв. в полза на „Профи кредит Б.“ЕООД против С. С. С..

Оп приложеното по делото изп.д.№20138480400359 по описа на ЧСИ Росица Апостолова с район на действие СГС се установява, че на 2.03.2013 г. е подадена молба от „Профи Кредит Б.“ЕООД за образуване на изпълнително дело по повод на която е образувано горесцитирано изп. дело. С тази молба вискателят е възложил на ЧСИ извършването на всички действия по чл. 18 ЗЧСИ, като моли да бъде наложен запор в Банка ДСК и да се изпрати на длъжника призовка за доброволно изпълнение, като в случай на неизплащане на дължимите сума да се пристъпи към принудително изпълнение на вземането чрез предвидените в ГПК способности.

След като ЧСИ е извършила проучване имуществото на длъжника, на 16.05.2013 г. до С. по местоработата ѝ в гр.Бургас, ул.“Рилска“ №1 ет.2 е и зпратена покана за доброволно изпълнение. В нея е посочен общия размер на задължението и че наложен е запор върху банковите ѝ сметки и трудово възнаграждение. На същата дата са изпратени и запорни съобщения- до работодателя ѝ -2.05.2013 г.и до банкови институции.

На 16.10.2014 г. е връчено запорно съобщение на работодателя на С. „Даримар груп“.

На 3.08.2016 г. е подадена молба от „Профи Кредит Б.“ ЕООД до ЧСИ по изп.д. №20138480400359, с която моли да бъдат изготвени нови справки по делото и възлага на ЧСИ да предприеме всички законни принудителни действия за събиране на дължимите суми, като ѝ възлага правомощията по чл.18 от ЗЧСИ.

На 24.04.2018 г.е подадена нова молба по изп.д.№20138480400359 от „Профи Кредит Б.“ ЕООД, с искане да бъдат извършени справки НОИ и за налични банкови сметки, като съответно бъдат наложени запори при установяване на такива и да се насрочи опис на движими вещи. Изпратено е и запорно съобщение до работодателя на ищцата „Александра Фуудс“-С. на 2.05.2018 г, но то не е получено.

Подадена е молба с вх.№4741/26.09.2018 г. от „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД до ЧСИ Апостолова, с която той моли да бъде за конституиран като вискател по

изп.д.№20138480400359, тъй като е изкупил вземанията на „БНП Париба Пърсонал Файненс“ ЕАД срещу длъжника С. с договор от 8.08.2018 г. за прехвърляне на вземания., като в молбата този взыскател също на основание чл.18 от ЗЧИ възлага на ЧСИ да извърши всички необходими действия за нормалния ход на изпълнителното производство.

С протокол от 26.09.2018 г. ЧСИ Росица Апостолова е конституирана като взыскател по изп.д.№20138480400359 „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД на мястото на взыскателя от „Профи Кредит Б.“ ЕООД на основание чл.429 ал.1 от ГПК.

На 10.04.2019 г. този взыскател е поискал от ЧСИ Апостолова да извърши справка в електронния регистър на БНБ за наличието на банкови сметки на длъжника.

Изпратено е запорно съобщение на 12.04.2019 г. до „Общинска банка“ АД-С., като трето задължено лице, което е отговорило, че е блокирана банковата сметка на С. С. с писмо изх.№ЗСи-101-3575-1/15.04.2019 г.

На 5.03.2020 г. ЧСИ Росица Иванова Апостолова е прекратила на основание чл.433 ал.1 т.8 изпълнителното производство по изп.д.№20138480400359, тъй като взыскателят не е поискал извършването на изпълнителни действия в продължение на повече от 2 години.

Подадена е молба вх.№М-4404/6.03.2020 г. от „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД до ЧСИ Апостолова за връщане на оригиналния изпълнителен лист, с който е осъден длъжникът.

Съгласно протокол от 16.03.2020 г. на ЧСИ Апостолова са върнати на взыскателя два броя изпълнителни листи.

На 26.06.2020 г. „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД е подал молба за образуване на изпълнително дело вх.№6442 до ЧСИ Румен Димитров, като с молбата на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД е възложил на съдебния изпълнител извършването на всички действия по чл. 18 ЗЧИ, включително е поискал да се пристъпи към принудително изпълнение чрез насрочване на опис на движими вещи, находящи се в жилището на длъжника, да се извърши справка в ТД“НАП“ за налични трудови договори на името на длъжника и справка в електронния регистър към БНБ за налични банкови сметки.

Издадено е разпореждане за образуване на изпълнително дело на 26.06.2020 г. от ЧСИ Румен Димитров, като на 16.07.2020 г. са изпратени запорни съобщения до работодателя на ищцата и банкови институции, където има информация, че са налични банкови сметки.

На 29.07.2020 г. е връчено и съобщение за образувано изпълнително дело на адреса на С. в гр.Троян, като тя е уведомена и за насрочен опис на движими вещи, находящи се в домът на С. на дата 20.08.20 г. между 10 и 11 часа.

На 4.08.2020 г. С. С. С. е заявила на ЧСИ Румен Димитров, че не дължи плащане на сумите по изпълнителните листи, тъй като към момента е изтекла в закона предвидената 5 годишна давност, след като те са от 2012 и 2013 г.

С постановление от 11.09.2020 г. ЧСИ Румен Димитров е отказал да прекрати изпъл.д.№20208800400386.

Понастоящем с постановление от 29.10.2020 г. е спряно изпълд. №20208800400386 въз основа на издадената от ТРС обезпечителна заповед по настоящето съдебно производство.

Тъй като по делото няма данни „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД да е уведомял ищцата С. С. за настъпилата цесия, то с оглед практиката на ВКС в подобни казуси съдът следва да приеме, че с връчване на отговора на исковата молба на ищцата се обявява настъпилата цесия. Препис от отговора на исковата молба е получен от ищцата на 20.01.2021 г. и на тази дата съдът следва да приеме, че ищцата е уведомена за настъпилата цесия.

Пред настоящата инстанция е представено копие от искова молба до ВКС с посочено правно основание чл.47 ал.2 и чл.42 ал.1 т.2 и т.4 от ЗМТА, с която С. С. С. е предявила иск срещу „Профи Кредит Б.“ за прогласяване нищожността на арбитражно решение №786/19.03.2010 г. на арбитър Б.Г.. Било образувано т.д.№320/22 г. по описа на ВКС по което с определение №170/5.08.22 г. е прекратено производството по т.д.№320/22 г. на ВКС. Това определение е потвърдено с определение №514/3.07.23 г. постановено по ч.к.д. №2453/22 г. по описа на ВКС. В последното се приема, че С. е узнала за постановеното против нея арбитражно решение през 2020 г., а исковата молба е подадена на 27.01.22 г., поради което се е явява просрочена.

С оглед гореизложеното настоящата инстанция приема, че е предявен отрицателен установителен иск с правно основание чл.124 във вр. с чл.439 ал.1 от ГПК от С. С. С. против „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД, с който се иска да се признае за установено по отношение на ответника, че вземането по изпълд.№20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров в размер на 8933,55 лв, за което са издадени изпълнителен лист от 20.11.2012 г. и 21.01.2013 г. на СГС не подлежи на принудително изпълнение, тъй като е погасено чрез изтекла в полза на ищеца погасителна давност, факт, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. Предмет на иска по чл.439 от ГПК е материализираното в изпълнителното основание вземане, т.е. това, което ответникът по един осъдителен иск е осъден да заплати на своя кредитор и за което е издаден изпълнителен лист. Разноските в изпълнителното производство се дължат на различно от изпълнителния титул основание, а именно- на основание чл.79 ГПК и ЗЧСИ и ТТР ЗЧСИ, затова не могат да бъдат включени в предмета на иска по чл.439 от ГПК. Твърденията, че те не се дължат, могат да бъдат обсъждани по своята основателност в различно производство от това, образувано по реда на чл.439 от ГПК. С оглед на това, обжалваното решение на ТРС в частта, която се отнася до разноските в изпълнителното производство в размер на сумата 150 лв. разноски в изпълнителното производство в полза на вискателя и такси и разноски в размер на 919,37 лв. съгласно тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ или общо за сумата 1069,37 лв. е недопустимо и следва на основание чл.270 ал.3 от ГПК да бъде обезсилено, като постановено по недопустим иск, като за тези суми производството по делото подлежи на прекратяване.

Искът в останалата му част е допустим, тъй като се основава на факти, настъпили

след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание, а именно изтекла погасителна давност. Действително в исковата молба ищцата излага твърдение, че не е била уведомена за настъпилата цесия, но този факт не е от значение за основателността на иска по чл.439 от ГПК. Настоящата инстанция събразява константната практика на ВКС, според която се приема, че без значение за основателността на иска по чл.439 от ГПК срещу конституирания в изпълнителното производство нов кредитор/цесионер/ е установяване на надлежното уведомяване на длъжникът по смисъла на чл.99 ал.4 от ЗЗД за извършена цесия, тъй като този факт не рефлектира върху дъжимостта на вземането и не освобождава длъжника от отговорност за погасяването му. Посочва се, че съдебният изпълнител е този, който провежда изпълнението и съответно носи отговорност за своите действия, които освен това подлежат и на съдебен контрол, така, че ако изпълни чрез него в изпълнителното производство, длъжникът се освобождава от дълга. Освен това ответникът изрично в отговора на исковата молба, връчен на дата 20.01.2021 г. уведомява ищцата за настъпилата цесия въз основа на пълномощното, дадено му от „Профи Кредит Б.“ ЕООД – пълноначалният вискател./л.58 от гр.д.№869/20/

По отношение на второто твърдение на ищцата, а именно, че постановеното арбитражно решение е нищожно, тъй като е постановено в недопустимо производство след като се касае за потребителски спор, настоящата инстанция следва да съобрази влезлите в сила определения на ВКС, с които касационната инстанция е прекратила производството по делото с правно основание чл.47 ал.2 и чл.42 ал.1 т.2 и т.4 от ЗМТА поради неспазен преклузивен срок. Освен това в своята практика ВКС приема, че е недопустимо гражданският съд инцидентно да преценява арбитражността на съдебния спор, по който има произнасяне на арбитражен съд, след като арбитражното решение е влязло в сила и не е отменено по предвидения за това ред в ЗМТА.

Що се отнася до основното твърдение на ищцата, че тя не дължи процесната сума на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД поради погасяването и по давност, настоящата инстанция не споделя изцяло изводите на първата инстанция. Ищцата се позовава на изтекла в нейна полза погасителна петгодишна давност съгласно разпоредбата на чл.110 от ЗЗД. В чл.116 б.„ж“ от ЗЗД е регламентирано, че давността се прекъсва с предприемане на действия за принудително изпълнение, като в чл.117 от ЗЗД е посочено, че от този момент започва да тече нова давност.

Безспорно установено по делото е, че вземането на ответника се основава на влязло в законна сила арбитражно решение №786/19.03.2010 г. и издадени в полза на неговия праводател изпълнителни листи от дати 20.11.2012 г. и 21.01.2013 г. на СГС на база на това решение. С оглед на това и след образуване на изп.д.№20138480400359 на дата 2.03.2013 г. по описа на ЧСИ Апостолова съдът приема, че при действие на ППВС №3/18.11.1980 г, докато трае изпълнителното производство давност не тече. С приемането обаче на ТРС №2/26.06.2015 г. т.10 постановено по т.д.№2/13 г. на ОСГТК на ВКС е прието противоположно разрешение, а именно, че в изпълнителното производство давността се

прекъсва с всяко действие по принудително изпълнение, като от момента на същото започва да тече нова давност, но давността не спира. Поради наличие на противоречива съдебна практика по този въпрос ВКС постановява ТР №3/28.03.2023 г. по т.д.№3/20 г. с което се приема, че погасителната давност не тече докато трае изпълнителният процес относно вземането по изпълнителни дела, образувани до приемането на 26.06.2015 г. на ТР №2/26.05.2015 г. по т.д.№2/13 г. на ОСГТК. След като ТР №2 по т.д.№2/13 г. на ОСГТК на ВКС е прието на 26.06.2015 г. и има действие занапред и след тази дата, като до 25.06.15 г. давността по отношение на сумите, които С. е дължала на ответника е била спряна по силата на самия факт, че за тяхното събиране е образувано изпълнително производство. Давността е продължила да тече след 26.06.2015 г. по изп.д.№20138480400359, но е прекъсната на 15.04.2019 г. са налагането на заповед върху банковата й сметка в „Общинска банка“ АД./л.47 и л.48 от изп.д.№20138480400359/. В този смисъл е неоснователно твърдението на С. С. в исковата молба, че по издадените изпълнителни листи не са образувани изпълнителни производства и до датата 26.06.2020 г, когато е подадена молба за образуване на изп.д.№20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров, не е извършвано изпълнително действие, което да прекъсне давността. След като първото изп.дело е прекратено с постановление от ЧСИ Апостолова на 5.03.2020 г. „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД е подал молба за образуване на ново изпълнително дело пред ЧСИ-Румен Димитров на 26.06.2020 г. По тази молба е образувано изп.д. №20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров, но с оглед постановките на ТР №2/26.05.2015 г. по т.д.№2/13 г. т.10 на ОСГТК, образуването на изпълнително дело не прекъсва давността, по съображения, че по изричната разпоредба на ЗЗД давността се прекъсва с предприемането на всяко действие на принудително изпълнение. Понастоящем това изпълнително дело е спряно, но до подаване на исковата молба с вх.№260846/21.10.2020 г. не са извършвани по него същински изпълнителни действия, годни да прекъснат давността. По тези съображения, считано от 26.05.2015 г. до 15.04.2019 г. съдът приема, че погасителната тригодишна давност, посочена в разпоредбата на чл.111 б.„в“ от ЗЗД е изтекла по отношение на претенцията за лихви и неустойки, претендирана от взыскателя по изп.д.№- .№20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров в размер на 3 599,93 лв., но тя не е изтекла и продължава да тече досежно останалата част от вземането-главница, претендирана от взыскателя по изп.д.№- .№20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров в размер на 3 232,51 лв. главница, присъдени разноси-396,91 лв. или общо непогасена по давност остава сумата 3629,42 лв.

В този смисъл неправилни са изводите на ТРС, че петгодишната погасителната давност е изтекла в периода от 6.10.2014 г. до 6.10.2019 г. Следователно и по горните съображения давността не е изтекла по отношение на главницата и присъдените разноси, но по отношение на претендираните лихви и неустойки е изтекла кратката 3 годишна давност. Исковата претенция е частично основателна и следва да бъде уважена само досежно недължимостта на лихвите като периодични плащания, за които тече кратката три годишна давност, но не и за главницата и присъдените разноси, които не са погасени по давност и искът в тази част следва да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан.

Поради несъвпадение на правните изводи на Ловешки окръжен съд с тази, изложени в атакуваното решение №260122/18.12.21 г. постановено по гр.д.№869/21 г.на РС-Троян същото следва да бъде отменено като неправилно в частта, с която е признато за установено между страните, че С. С. С. с ЕГН ***** със съдебен адрес гр.Троян, ул.“*****“ №4 представлявана от адв.Ц. А. не дължи на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „***“, бул. „*****“ № 21, Бизнес център „*** – 6“, ет. 2 вземането по изпъл.д.№20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров в размер над сумата 3629,42 лв. до сумата 7864,18 лв./ за разликата от 7864,18 лв. до 8 933,55 лв. решението е обезсилено/, за което има издадени изпълнителни листи от 20.11.2012 г. и от 21.01.2013 г. на СГС като погасено по давност и в частта за разноските над сумата **470,22 лв.**, вместо което да бъде постановено друго, с което да бъде отхвърлен като неоснователен и недоказан предявеният отрицателен установителен иск с правно основание чл.124 във вр. с чл.439 ал.1 от ГПК от С. С. С. против „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТ БГ“ ЕАД, с който се иска да се признае за установено по отношение на ответника, че вземането по изпъл.д.№20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров в размер на 3 232,51 лв. остатъчна главница и присъдени разноси-396,91 лв. или общо сумата **3629,42 лв.**, за което има издадени изпълнителни листи от 20.11.2012 г. и от 21.01.2013 г. на СГС не подлежи на принудително изпълнение, тъй като е погасено чрез изтекла в полза на ищеца погасителна давност, факт, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание. В останалата част атакуваното решение като правилно следва да бъде потвърдено.

При този изход на делото въззиваемата следва да заплати на въззивника на основание чл.78 ал.1 от ГПК разноси по делото съобразно отхвърлената част на иска във връзка с чл.78 ал.8 от ГПК сторените разноси за първа и въззивна инстанция. Юрисконсултското възнаграждение следва да бъде присъдено в размер на по 100 лв. на основание чл.25 ал.1 от ГПК с оглед материалния интерес и липсата на фактическа и правна сложност. В този смисъл с претенцията за заплащане на общо 600 лв. разноси по чл.25 ал.1 и чл.13 т.2 от Наредба за заплащането на правна помощ в списъка по чл.80 от ГПК за двете инстанции остава недоказана и следва да бъде отхвърлена, тъй като не са представени доказателства за подготовка на документи за завеждане на дело-настоящото производство е започнало по искова молба от страна на С. С.. Следователно дължимите разноси възлизат на 199,19 лв. съобразно отхвърлената част от иска. Въззивникът следва да заплати на въззиваемата разноси по делото, съобразно уважената част на иска в размер на сумата 470,22 лв. Тези разноси са сторени в първата инстанция, тъй като пред въззивната инстанция не е представено доказателство за извършване на такива. При положение, че с първоинстанционното решение са присъдени общо 1157,42 лв, първоинстанционното решение следва да бъде отменено над сумата 470,22 лв.

Водим от горното съдът

РЕШИ:

ОБЕЗСИЛВА решение №260122/18.12.21 г. постановено по гр.д.№869/21 г.на РС-Троян, в частта, с която е признато за установено между страните, че С. С. С. с ЕГН ***** със съдебен адрес гр.Троян, ул.“*****“ №4 представлявана от адв.Ц. А. не дължи на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „****“, бул. „*****“ № 21, Бизнес център „*** – 6“, ет. 2 вземането по изпъл.д.№20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров в размер на сумата 150 лв. разноски в изпълнителното производство в полза на вискателя и такси и разноски в размер на 919,37 лв. съгласно тарифата за такси и разноски към ЗЧСИ или **общо сумата 1069,37** лв, като погасени по давност като постановено по недопустим иск и в тази част **ПРЕКРАТЯВА** производството по делото.

ОТМЕНЯ като неправилно решение №260122/18.12.21 г. постановено по гр.д. №869/21 г.на РС-Троян, в частта, с която е признато за установено между страните, че С. С. С. с ЕГН ***** със съдебен адрес гр.Троян, ул.“*****“ №4 представлявана от адв.Ц. А. не дължи на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „****“, бул. „*****“ № 21, Бизнес център „*** – 6“, ет. 2 вземането по изпъл.д.№20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров в размер над сумата 3629,42 лв. до сумата 7864,18 лв, за което има издадени изпълнителни листи от 20.11.2012 г. и от 21.01.2013 г. на СГС като погасено по давност и в частта за разноските над сумата **470,22 лв.**, вместо което постановява:

ОТХВЪРЛЯ като неоснователен и недоказан предявеният отрицателен установителен иск с правно основание чл.124 във вр. с чл.439 ал.1 от ГПК от С. С. С. ЕГН ***** със съдебен адрес гр.Троян, ул.“*****“ №4 представлявана от адв.Ц. А. от АК-Ловеч против „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „****“, бул. „*****“ № 21, Бизнес център „*** – 6“, ет. 2, с който се иска да се признае за установено по отношение на ответника, че вземането по изпъл.д.№20208800400386 на ЧСИ Румен Димитров в размер на **3 232 51 лв.** остатъчна главница, присъдени разноски-**396,91 лв.** или общо сумата **3629,42 лв** за което има издадени изпълнителни листи от 20.11.2012 г. и от 21.01.2013 г. на СГС не подлежи на принудително изпълнение, тъй като е погасено чрез изтекла в полза на ищеца погасителна давност, факт, настъпил след приключване на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

ПОТВЪРЖДАВА като правилно решение №260122/18.12.21 г. постановено по гр.д.№869/21 г.на РС-Троян в останалата част.

ОСЪЖДА С. С. С. ЕГН ***** със съдебен адрес гр.Троян, ул.“*****“ №4 представлявана от адв.Ц. А. от АК-Ловеч да заплати на „КРЕДИТ ИНКАСО ИНВЕСТМЪНТС БГ“ ЕАД, с ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. С., район „****“, бул. „*****“ № 21, Бизнес център „*** – 6“, ет. 2 разноски по делото, в размер на

сумата **199,19** лв. като **ОТХВЪРЛЯ** претенцията за присъждане на разноси за адвокатско възнаграждение до размер от 600 лв. като неоснователна и недоказана.

В частта, с която решението на ТРС е обезсилено и производството по делото е прекратено, решението на ЛОС има характер на определение и подлежи на обжалване с частна жалба пред АС-Велико Търново в едноседмичен срок от връчването му на страните, а в останалата част решението е окончателно по цена на иска.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____